

Второ действие, трета картина.

На твоята страна, аз вървам там
 асви от прекия студения плам,
 когото още ти не си изтрил. —
 Не, ти не си го някога си бил!
 Нима се изтри, нима отмина
 тъй бързо любовта по Розалина.
 Ще днес си променен. Поликм тогаз
 както ти казвам в тая раник пак —
 виновни ми са каестите жени,
 мажест се толкова лесно се мени.

Ролео. —

Брат Лоренцо. —

Не си ми ме ругал заради нея?

Ролео. —

Ролео — да, когато гуд идес!

Брат Лоренцо. —

Но кажа ми да свърши с любовта?

Ролео. —

Но не пак да си свършиш младостта.

Брат Лоренцо. —

Не ме хули! Обичам я безмерно,
 и тя на любовта ми ще е верна.

Ще знамис, че в любовта ти спяхаш,
 че може би за първи път обичаш.
 Но нищо — ще помощка. Нека бжде
 това което господ ще отовди:
 сешката омираза с тая брак
 да стане обич — до гробовен мрак!

Ролео. —

Не ми се така! Да вървим тогава!